

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/242/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4114201066
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4114201066.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej- Polákovej, v spore žalobcu: R.. W. W., nar. XX. XX. XXXX, bytom I., G. A. K. 7, zastúpený Advokátska kancelária Kubicová, Benkóczki, Baláž - advokáti, s. r. o., so sídlom Bratislava, Záhradnícka 68 proti žalovanému: Remesloslužba, výrobné družstvo, so sídlom Košice, Barčianska 66, IČO: 00 168 581, zastúpený JUDr. František Kočka, advokát, so sídlom Košice, Stropkovská 48, o zaplatenie 1.822,97 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 4. decembra 2017 č. k. 14C/8/2014-239 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku (I.) a v zamietajúcom výroku (II.) **p o t v r d z u j e**.

II. M e n í rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o nároku na náhradu trov konania (III.) tak, že žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 72,56%.

III. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 3.000 eur od 28. 02. 2013 do 31. 07. 2017, zo sumy 3.000 eur od 28. 02. 2013 do 30. 08. 2017, zo sumy 3.000 eur od 28. 02. 2013 do 28. 09. 2017, zo sumy 2.464,50 eura od 28. 02. 2013 do 02. 11. 2017, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. žalobu vo zvyšku zamietol a výrokom III. žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania nepriznal. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 46 ods. 3 zák. č. 233/95 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení od 01. 11. 2013, § 517 ods. 1 veta prvá, odsek 2 OZ, § 10c a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ako aj vykonaným dokazovaním.

1.1. Predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie sumy 13.287,47 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne od 18. 01. 2013 do zaplatenia, a to titulom bezdôvodného obohatenia. Žalobca sa svojho nároku domáhal na základe toho, že rozsudkom OS Nitra sp. zn. 5T/194/2003 zo dňa 17. 06. 2009 bol spoločne a nerozdielne so svojím bratom (R.. X. W.) zaviazaný uhradiť žalovanému náhradu škody vo výške 11.464,50 eura. Dňa 08. 07. 2010 bol na Exekútorskom úrade JUDr. Márie Hlavňovej v Košiciach pod sp. zn. Ex 869/2010 začaté exekučné konanie v prospech Remesloslužba, výrobné družstvo. Na základe upovedomenia o začatí exekúcie dňa 07. 10. 2010 uhradil sumu 13.287,47 eura prevodom na účet súdneho exekútora ako istinu a príslušenstvo vymáhanej pohľadávky. Rozsudkom OS Nitra pod č. k. 33T/81/2011 zo dňa 20. 06. 2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18. 01. 2013 bol spolu so svojím bratom oslobodený spod obžaloby a so svojím nárokom na náhradu

škody v sume 11.464,50 eura bol odkázaný na konanie o občiansko-právnych veciach. Z uvedeného dôvodu teda na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol v sume 13.287,47 eura.

1.2. O uplatnenom nároku rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 17. 02. 2016 č. k. 14C/8/2014-98, ktorým žalobe do sumy 11.842,26 eura vyhovel a na túto sumu zaviazal žalovaného a vo zvyšku žalobu zamietol. Rozsudkom KS v Nitre zo dňa 12. 04. 2017 č. k. 9Co/211/2016-170 rozsudok súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcej časti do sumy 11.464,50 eura ako vecne správny potvrdil a vo zvyšnej vyhovujúcej, ako aj zamietajúcej časti, ako aj vo výroku o náhrade trov konania bol rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a vrátený na ďalšie konanie. Predmetom ďalšieho konania tak zostala suma 1.822,97 eura s príslušenstvom.

1.3. Z pripojeného exekučného spisu súdnej exekútorke JUDr. Márie Hlavňovej vyplýva, že žalovaný dňa 08. 07. 2010 podal návrh na vykonanie exekúcie o vymoženie sumy 11.464,50 eura a trov oprávnených predstavujúcich: trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní v sume 339,10 eura, notársky poplatok za overenie exekučného titulu v sume 22,16 eura, súdny poplatok exekútorovi v sume 16,50 eura. Poverenie bolo súdnej exekútorke uvedené Okresným súdom v Nitre dňa 23. 07. 2010 na vymoženie sumy 11.464,50 eura a trov exekúcie na základe exekučného titulu - rozsudku OS Nitra 5T/194/2003 zo dňa 17. 06. 2009 v spojení s uznesením KS v Nitre sp. zn. 7To/71/2009. Súdna exekútorka vydala upovedomenie o začatí exekúcie zo dňa 11. 08. 2010, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 28. 09. 2010. Následne vydala aj príkazy na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke vo výške pohľadávky 11.464,50 eura, trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní v sume 339,10 eura, notársky poplatok za overenie exekučného titulu v sume 22,16 eura, súdny poplatok exekútorovi v sume 16,50 eura, trovy exekúcie 1.445,21 eura.

1.4. Podľa výpisu z účtu - W. W. a W. W. bola dňa 07. 10. 2010 z uvedeného účtu poukázaná suma 13.287,47 eura na účet JUDr. Márie Hlavňovej, Košice. Žalovaný žalobcovi v priebehu konania uhradil dňa 31. 07. 2017 sumu 3.000 eur, dňa 30. 08. 2017 sumu 3.000 eur, dňa 28. 09. 2017 sumu 3.000 eur, dňa 02. 11. 2017 sumu 2.464,50 eura.

1.5. Súd sa v konaní po rozhodnutí odvolacieho súd zaoberal len sumou 1.822,97 eura predstavujúcou odmenu, resp. náhrady súdneho exekútora, náklady na overenie dokumentov v sume 22,16 eura, súdny poplatok v sume 16,50 eura a trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní v sme 339,10 eura a príslušenstvom pohľadávky predstavujúcej úrok z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 13.287,47 eura od 18. 01. 2013 do zaplatenia. Vykonaným dokazovaním dospel súd k záveru, že žaloba je dôvodná len do príslušenstva pohľadávky, a to úroku z omeškania vo výške 8,75% p. a. tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia. Súd má za to, že žalobca má nárok na úrok z omeškania z priznanej sumy 11.464,50 eura do zaplatenia, ku ktorému došlo čiastočnými úhradami, tak ako je uvedené vyššie. Za deň, kedy sa žalovaný dostal do omeškania so zaplatením bezdôvodného obohatenia však nepovažoval deň 18. 01. 2013 - právoplatnosť oslobodzujúceho rozsudku, ale až deň po tom, ako bol preukázateľne na vydanie bezdôvodného obohatenia vyzvaný, t.j. 28. 02. 2013, keďže výzvu na vydanie (ktorú žalobca predložil až v odvolacom konaní) prevzal žalovaný dňa 27. 02. 2013. Tento dôkaz žalobca predložil až v odvolacom konaní, avšak v dôsledku zrušenia veci v tomto rozsahu sa vec dostala do štádia opätovného prejednania vrátane možnosti vykonania ďalšieho dokazovania. V deň, keď sa žalovaný dostal do omeškania (28. 02. 2013) základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky predstavovala 0,75%, t. j. žalobca má nárok na úrok z omeškania vo výške o 8 percentuálnych bodov vyšší, a to vo výške 8,75%. Vo zvyšnej časti považoval súd žalobu za nedôvodnú, nakoľko mal za to, že v tejto časti sa žalovaný neobohatil, keďže jeho majetok sa v tomto rozsahu nezvýšil. Plnenie predstavujúce náklady na overenie exekučného titulu v sume 22,16 eura, súdny poplatok v sume 16,50 eura a trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní v sume 339,10 eura žalovaný vynaložil v súvislosti s exekúciou, ktorá bola vykonávaná na základe riadneho exekučného titulu a tieto plnenia neskončili u žalovaného, teda jeho majetok sa o túto sumu nezvýšil, nakoľko tieto v exekučnom konaní uhradil žalovaný iným osobám, navyše, v konaní ani nebolo preukázané, že tieto prostriedky boli poukázané na účet žalovaného, čo aj sám žalovaný rozporoval. Čo sa týka uplatnenej sumy 1.445,21 eura predstavujúcej trovy exekúcie, ani z tejto časti sa žalovaný neobohatil a v tejto časti nie je žalovaný podľa názoru súdu ani pasívne legitimovaný. Uvedené opiera práve o rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky II.ÚS 165/2012 zo dňa 13. 02. 2013, na ktorý poukázal právny zástupca žalobcu na podporu svojich tvrdení. Rešpektujúc nález Ústavného súdu SR zo dňa 13. 02. 2013 má súd za to,

že vzťah medzi súdnym exekútorom a povinným v exekučnom konaní nie je verejnoprávnym vzťahom a súdny exekútor môže byť subjektom zodpovedným z bezdôvodného obohatenia. Z jeho záverov vyplýva, že bezdôvodným obohatením môže byť aj plnenie na základe vykonateľného rozhodnutia, ktoré bolo zrušené v prípade, že právny dôvod tohto plnenia nespočíval v hmotnom práve, tzn. že podľa hmotného práva táto povinnosť neexistovala, keďže ani v danom prípade nie je možné ustáliť záver o tom, že právny dôvod plnenia žalobcu spočíval v hmotnom práve, tak ako konšatoval aj odvolací súd vo svojom rozhodnutí. Na základe uvedeného je potom práve súdny exekútor (nie žalovaný) osobou, ktorá sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila. Vzhľadom na uvedené, nie je žaloba dôvodná ani v časti uplatnených úrokov z omeškania z nepriznanej sumy. Čo sa týka poukazu právneho zástupcu žalobcu na § 46 ods. 3 EP, že plnenie exekútorovi má rovnaké účinky, ako keby povinný plnil oprávnenému, súd uvádza, že toto ustanovenie má význam vo vzťahu k splneniu dlhu povinného v exekučnom konaní, keď zavedením tohto ustanovenia bolo a priori ustanovené, že súdny exekútor je popri oprávnenom platobným miestom pre prijaté plnenia, a plnením súdnemu exekútorovi tak dôjde k splneniu dlhu. Vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu nemá žiadnu relevanciu. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

1.6. O náhrade trov prvoinštančného i odvolacieho konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP, § 396 ods. 3 CSP v spojení s § 257 CSP a žalobcovi, ktorý bol v prvoinštančnom i odvolacom konaní úspešný vo väčšom rozsahu (86,28%) nepriznal náhradu trov konania, nakoľko v konaní vzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa. Tieto podľa názoru súdu spočívajú jednak v tom, že žalovaný inicioval exekučné konanie na základe riadneho exekučného titulu - právoplatného rozhodnutia súdu, o ktorého oprávnenosti nemal dôvod pochybovať, a nie vinou žalovaného nakoniec došlo k zrušeniu pôvodného právoplatného rozsudku a tým aj jeho nároku na náhradu škody, pričom v tom čase bola už žalovaná suma vymožaná. Tiež v konaní žalobcu, ktorý ako jeden z konateľov spoločnosti HARDCOPY CENTRUM, spol. s r. o., ktorá v čase, keď mala splatné záväzky proti žalovanému ako svojmu obchodnému partnerovi si svoju povinnosť uhradiť splatné faktúry nespĺnila, ale previedla obchodný podiel na inú osobu. Pritom je zrejmé, že v mene spoločnosti konajú konatelia, a preto nemožno stále poukazovať na to, že ide o úplne iný subjekt - právnickú osobu, keď za jej konaním treba vidieť konkrétne fyzické osoby. Takéto konanie nie je možné považovať za konanie, ktoré by bolo v súlade s poctivým obchodným stykom. Konečne súd videl dôvody hodné osobitného zreteľa aj v skutočnosti, že žalovaný bol založený ako výrobné družstvo invalidov, ktoré zamestnáva osoby so zdravotným postihnutím, ktoré má špeciálne postavenie v spoločnosti.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcom výroku (II.) a vo výroku o náhrade trov konania (III.) napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca, ktorý sa domáhal zmeny rozsudku súdu prvej inštancie tak, že žalovaný bude zaviazaný zaplatiť mu do troch dní od právoplatnosti rozsudku sumu 1.822,97 eura s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 1.822,97 eura odo dňa 28. 02. 2013 do zaplatenia a priznal mu nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v pomere 100%. Namietal, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch nie je správny a zákonný, keď súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil. K zamietajúcejmu výroku (II.) uviedol, že závery súdu prvej inštancie sú nesprávne, nakoľko sám žalovaný, ktorý je pasívne vecne legitimovaný v rozsahu celej zostávajúcej žalovanej sumy 1.822,97 eura a jej príslušenstva sa bezdôvodne obohatil o celú túto sumu, ktorú je preto povinný mu vydať. V predmetnej veci je nepochybné, že keby od prvopočiatku nejestvoval exekučný titul, resp. keby bol exekučný titul dovolacím súdom zrušený skôr ako došlo k vykonaniu exekúcie, exekúcia by nezačala, resp. by bola zastavená a trovy exekúcie by nevznikli a znášal by ich sám žalovaný. Z tohto dôvodu teda platí, že pokiaľ žalovaný vynaložil v exekučnom konaní náklady na vymáhanie v sume 377,76 eura (overenie kópie exekučného titulu, súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia) a náhradu týchto nákladov následne na účet exekútora zaplatil ako povinný na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie, pretože ide o jeho majetkový prospech získaný plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol a zároveň majetkový prospech získaný tým, že za neho plnil náklady, ktoré podľa práva mal plniť sám.

2.1. Vo vzťahu k sume 1.445,21 eura predstavujúcu odmenu a náhrady súdneho exekútora je tiež vecne pasívne legitimovaný žalovaný, a nie exekútor, pričom aj vo vzťahu k tejto sume platia obdobné právne závery, teda, keby neexistoval exekučný titul, trovy by nevznikli, resp. by si ich znášal žalovaný. Keďže v exekučných konaniach začatých pred 01. 11. 2013 malo plnenie exekútorovi rovnaké účinky, ako keby povinný plnil oprávnenému, nemožno v tomto smere argumentovať tým, že nebolo preukázané, že by tieto prostriedky boli následne poukázané na účet žalovaného; vzťah žalovaného a osôb, u ktorých mali

tieto prostriedky skončiť, nie je predmetom tohto konania a z hľadiska povinnosti žalovaného vydať mu bezdôvodné obohatenie je v celom rozsahu irelevantný. Z vykonaného dokazovania pritom rezultuje, že exekútor v celej ním zaplatenej sumy žalovanému poukázal 11.842,26 eura a ponechal si len zvyšných 1.445,21 eura. Bez ohľadu na tieto skutočnosti platí, že hoci celá zaplatená suma nebola poukázaná žalovanému, má sa za to, že celú sumu vo výške 13.287,47 eura plnil priamo žalovanému, keďže podľa retroaktívnej právnej fikcie § 46 ods. 3 Exekučného poriadku plnenie exekútorovi má rovnaké účinky, ako keby plnil žalovanému.

2.2. K nepriznaniu náhrady trov konania uviedol, že podľa jeho názoru v danej veci nie sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP a závery súdu prvej inštancie v tomto smere považuje za nesprávne. Skutočnosť, že žalovaný údajne svoj nárok považoval za dôvodný len na základe nezákonného a neskôr zrušeného exekučného titulu, nemôže byť v žiadnom prípade vykladaná v jeho neprospech, najmä za situácie, keď žalovaný ako strana trestného konania vedel, že pôvodný odsudzujúci rozsudok bol dovolacím súdom zrušený a následne nahradený novým oslobodzujúcim rozsudkom. Svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnil až rok odo dňa právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku, pričom predtým doručil žalovanému písomnú výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia a snažil sa tak predísť začatiu civilného sporového konania, ktorého trovy sú preto výlučne dôsledkom správania (nečinnosti) žalovaného.

2.3. Skutočnosť, že bol konateľom HARDCOPY CENTRUM, spol. s r. o. v čase, keď mala táto spoločnosť platné záväzky voči žalovanému, pričom v tom čase ako spoločník previedol svoj obchodný podiel na inú osobu, je z hľadiska priznania nároku na náhradu trov tohto konania, v ktorom sa voči žalovanému domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, irelevantná. Dižníkom žalovaného je navyše HARDCOPY CENTRUM, spol. s r. o., ktorá za porušenie svojich záväzkov zodpovedá celým svojim majetkom vôbec nie ako fyzická osoba. Neobstojí ani záver súdu prvej inštancie, že žalovaný bol založený ako výrobné družstvo invalidov a zamestnáva osoby so zdravotným postihnutím a táto skutočnosť nemôže byť prekážkou, pre ktorú by žalovaný nemal znášať procesné následky porušenia svojich povinností nahradit' úspešnej strane sporu trovy konania. Z uvedených dôvodov považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie o nepriznaní mu nároku na náhradu trov konania za hrubo arbitrárne, popierajúce zmysel a podstatu právnej úpravy náhrady trov civilného sporového konania.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcom výroku, ako aj vo výroku o náhrade trov konania napadol v zákonnej lehote odvolaním aj žalovaný, ktorý namietal nesprávne právne rozhodnutie vo veci, nesprávne skutkové zistenia a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodil tým, že po právoplatnosti výroku rozsudku OS Nitra č. k. 14C/8/2014-98 zo dňa 17. 02. 2016 v časti zaplataenia istiny 11.464,50 eura požiadal žalobcu o oznámenie čísla účtu a o možnosti zaplatiť mu uvedenú sumu v splátkach. Následne uvedenú sumu zaplatil nasledovne: dňa 28. 07. 2017 - 3.000 eur, dňa 28. 08. 2017 sumu 3.000 eur, dňa 27. 09. 2017 sumu 3.000 eur a dňa 31. 10. 2017 sumu 2.464,50 eura. Predložené listinné dôkazy majú vplyv na napadnutý výrok týkajúci sa úrokov z omeškania, keď medzi žalobcom a žalovaným došlo k dohode o zmene termínu splatnosti sumy 11.464,50 eura v splátkach, pričom dohodnuté splátky uhradil v dohodnutých termínoch riadne a včas, a teda nebol v omeškani, a preto by nemal byť zaviazaný na zaplataenie žiadnych úrokov z omeškania. Pri určení výšky úrokov súd vychádzal z § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom do 31. 01. 2013. V dôvodoch svojho rozhodnutia súd uvádza, že za deň, kedy sa žalovaný dostal do omeškania so zaplataením bezdôvodného obohatenia považoval deň po tom, ako bol preukázateľne na vydanie bezdôvodného obohatenia vyzvaný, t. j. 28. 02. 2013, teda deň po 01. 02. 2013, a nie pred týmto dňom. V prípade, ak by súd aplikoval ustanovenia účinné po 31. 01. 2013, výška úrokov z omeškania by nepredstavovala 8,75% ročne, ale hodnotu 5,75% ročne. Okresný súd stanovil počiatok plynutia doby omeškania od 28. 02. 2013, avšak takýto listinný dôkaz výzva, ani doručka nebola žalovanému, ani jeho právnenmu zástupcovi v priebehu súdneho konania nikdy doručená a s týmito sa nemohli oboznámiť a vyjadriť sa k nim. Podľa jeho názoru je v rozpore s ústavnou zásadou rovnosti strán a s právom žalovaného oboznámiť sa a vyjadrovať sa k dôkazom uplatňovaným aj v civilnom sporovom konaní. Zároveň poukázal na bod 20. odôvodnenia rozsudku KS v Nitre zo dňa 12. 04. 2017, podľa ktorého: „Za kvalifikovanú výzvu na plnenie je potrebné považovať i žalobu na začatie konania a omeškание tak najneskôr začne prvého dňa po tom, čo žaloba bola doručená žalovanému.“ Žaloba mu bola doručená dňa 24. 03. 2014. Z uvedeného vyplýva, že doba, od kedy mal by v omeškani s úhradou istiny, nebola vo výroku napadnutého rozsudku stanovená správne. Je nesporné, že v čase vyhlásenia rozsudku súdu

prvej inštancie boli všetky uvedené splátky istiny 11.464,50 eura zaplatené. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca mohol a mal požadované úroky z omeškania kapitalizovať a z kapitalizovaných úrokov z omeškania mu mal byť vyrubený aj súdny poplatok, ktorý mal žalobca zaplatiť. K podanému odvolaniu žalovaný pripojil žiadosť o oznámenie čísla účtu a splátkový kalendár zo dňa 14. 07. 2017, ako aj podací lístok k uvedenej žiadosti pre adresáta - žalobcu, ďalej predložil odpoveď o oznámení čísla účtu a o splátkový kalendár, ako aj výpisy z účtu žalovaného.

4. K podanému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý navrhol rozhodnúť v súlade s jeho odvolaním. V prvom rade namietal, že odvolací súd už nemôže rozhodnúť navrhovaným spôsobom žalovaným, keď v zmysle § 390 CSP odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak rozhodnutie súdu prvej inštancie už bolo odvolacím súdom zrušené a vrátené na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. K uvádzanej dohode o zmene splatnosti sumy 11.464,50 eura výslovne poprel, že medzi ním a žalovaným došlo k akejkolvek dohode o zmene splatnej prisúdenej istiny, príp. že by urobil akýkoľvek iný prejav vôle, ktorý by smeroval k zmene splatnosti prisúdenej istiny. S poukazom na § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/95 Z. z. má za nesporné, že predmetný záväzkový vzťah vznikol pred 01. 02. 2013, preto aj výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. 01. 2013 a to aj za dobu po 31. 01. 2013. Pokiaľ žalovaný namietal, že jeho písomná výzva na vydanie bezdôvodného obohatenia zo dňa 25. 02. 2013 spolu s doručenkou, z ktorej súd prvej inštancie vychádzal pri stanovení začiatku jeho omeškania, mu v priebehu súdneho konania nebola doručená a s touto sa nemohol oboznámiť a vyjadriť sa k nej, toto tvrdenie žalovaného celkom nezodpovedá skutočnosti, keďže žalovaný sa k jeho výzve na vydanie bezdôvodného obohatenia zo dňa 25. 02. 2013 opakovane a vo viacerých súvislostiach výslovne vyjadruje (vyjadrenie zo dňa 07. 11. 2017). Keďže žalovaný v priebehu konania až do podania odvolania nikdy netvrdil a nedokazoval dátumy zaplataenia jednotlivých splátok odlišne od ním tvrdených dátumov, hoci išlo o taký prostriedok procesnej obrany, ktorý mohol a mal uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a bolo možné uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie skončí. Nakoľko v danom prípade osobitný zákon neustanovuje inak a veriteľ, ani dlžník sa písomne nedohodli inak, peňažný dlh žalovaného plnený prostredníctvom peňažného ústavu bol splnený pripísaním sumy dlhu na jeho účet v peňažnom ústave, a teda žalovaný mu zaplatil sumu 3.000 eur dňa 31. 07. 2017, sumu 3.000 eur dňa 30. 08. 2017, sumu 3.000 eur dňa 28. 09. 2017 a sumu 2.464,50 eura dňa 02. 11. 2017.

5. K vyjadreniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý trval na tom, že nebol v omeškani s úhradou sumy 11.464,50 eura a žalobcovi nevzniklo právo na zaplataenie úrokov z omeškania, na ktorých ho súd prvej inštancie zaviazal. Žalovaný odpoveď žalobcu na jeho žiadosť o oznámenie čísla účtu a o splátkový kalendár pochopil tento prejav vôle žalobcu ako dohodu o predĺžení lehoty splatnosti istiny. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 521, § 585 ods. 1, § 585 ods. 3, § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako aj rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo 81/2011 a Nález ÚS SR z 12. 09. 2017 III.ÚS 196/2017-65.

5.1. Ak by aj pripustil, že k dohode o zmene dátumu splatnosti medzi žalobcom a žalovaným nedošlo a bol v omeškani s plnením peňažnej povinnosti, výška úrokov z omeškania 8,75% ročne priznaná napadnutým rozsudkom nie je v súlade s Občianskym zákonníkom a Nariadením vlády SR č. 87/95 Z. z. Pokiaľ ide o zostávajúcu časť istiny vo výške 1.822,97 eura, o túto sumu sa nikdy neobohatil, a teda mu ani nemohla vzniknúť povinnosť túto sumu zaplatiť žalobcovi. Pokiaľ teda súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti o zaplataenie 1.822,97 eura zamietol, rozhodol tak správne a zákonne. Výrok o náhrade trov konania, o ktorom rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 257 CSP považuje za vecne správny.

6. K vyjadreniu žalovaného sa opätovne vyjadril žalobca, ktorý odvolanie žalovaného považuje za nedôvodné. Vo svojom vyjadrení v podstate poukazuje na všetky argumenty uvádzané v podanom odvolaní, ako aj vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného. Argumentáciu žalovaného v podanom odvolaní, ako aj vo vyjadrení považuje za nesprávnu a právne irelevantnú.

7. K vyjadreniu žalobcu sa opätovne vyjadril žalovaný, ktorý opätovne zotrval na všetkých skutočnostiach uvedených tak v podanom odvolaní, ako aj vo svojich vyjadreniach. Zdôraznil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcom výroku, ako aj vo výroku o trovách konania považuje za vecne správne a dostatočne odôvodnené. Opätovne poukázal na svoju žiadosť zo dňa 14. 07. 2018, ktorou navrhol žalobcovi, že sumu 11.464,50 eura mu zaplatí v splátkach s lehotou splatnosti uvedenej v žiadosti, pričom odpoveďou zo dňa 24. 07. 2017 žalobca tento návrh prijal. Pokiaľ by odvolací súd dospel k

záveru, že k dohode o zmene dátumu nedošlo, zotrúva na námietke, že súd prvej inštancie, pokiaľ išlo o priznaný úrok, vec nesprávne právne posúdil. Ak by bol v omeškaní, k tomuto mohlo dôjsť najskôr 28. 02. 2013, teda po 01. 02. 2013, a preto úroková sadzba úrokov z omeškania mohla predstavovať 5,75% ročne.

8. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), viazaný rozsahom a dôvodmi podaných odvolaní (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku, pri splnení si povinnosti upravenej v § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a odvolania strán sporu nie sú dôvodné. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom vyhovujúcom a zamietajúcom výroku ako vecne správny podľa § 387 odsek 1 CSP potvrdil a vo vzťahu k tretiemu výroku o náhrade trov konania rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil, pretože neboli splnené podmienky pre jeho potvrdenie, ani pre jeho zrušenie.

9. Predmetom konania bola žaloba žalobcu na zaplatenie sumy 13.287,47 eura s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia. Žalobca žalobu odôvodňoval tým, že rozsudkom OS Nitra pod sp. zn. 5T/194/2003 zo dňa 17. 06. 2009 bol spoločne a nerozdielne so svojím bratom (pôvodne žalovaným v 2. rade Ing. Dušanom Minárikom - voči ktorému bolo konanie zastavené) zaviazaný uhradiť žalovanému náhradu škody vo výške 11.464,50 eura s príslušenstvom. Uvedeným rozsudkom boli uznaní vinnými z trestného činu poškodzovania veriteľa spolupáchateľstvom, a to na základe toho, že dňa 19. 05. 1999 previedli spoločnosť HARDCOPY CENTRUM, s. r. o. Nitra, Mostná 15, ktorej boli konateľmi (žalobca a pôvodne žalovaný - R. X. W.) na O. V. - bezdomovca za sumu 300 Sk (9,96 eura), a to po právoplatnosti platobného rozkazu OS Nitra č. k. 2Rob/803/1998-20 zo dňa 31. 08. 1998, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 29. 04. 1999, ktorým boli zviazaní do 15 dní od doručenia zaplatiť výrobnému družstvu Remesloslužba, Pribinova 8, Košice sumu 345.379,70 Sk (11.464,50 eura) spolu s 19%-ným úrokom z omeškania, čím zmarili plnenie predmetného platobného rozkazu a spôsobili tak svojmu veriteľovi výrobnému družstvu Remesloslužba Košice škodu vo výške najmenej 345.379,70 Sk (11.464,50 eura). Za to im bol uložený peňažný trest a povinnosť nahradiť škodu poškodenému Remesloslužba, výrobné družstvo, Košice vo výške 11.464,50 eura s príslušenstvom.

9.1. Dňa 08. 07. 2010 bolo na Exekútorskom úrade JUDr. Márie Hlavňovej v Košiciach pod sp. zn. EX 869/2010 začaté exekučné konanie v prospech Remesloslužba, výrobné družstvo. Na základe upovedomenia o začatí exekúcie dňa 07. 10. 2010 uhradil žalobca sumu 13.287,47 eura prevodom na účet súdneho exekútora ako istinu a príslušenstvom vymáhanej pohľadávky. Uhradená suma predstavovala v zmysle príkazu na začatie exekúcie pohľadávku vo výške 11.464,50 eura, trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní v sume 339,10 eura, notársky poplatok za overenie exekučného titulu v sume 22,16 eura, súdny poplatok exekútorovi 16,50 eura a trovy exekúcie 1.445,21 eura.

9.2. Na základe podaného dovolania žalobcu (a pôvodne žalovaného v 2. rade R. X. W.) Najvyšší súd SR rozsudkom 6Tdo 40/2010 rozhodol tak, že uznesením KS v Nitre z 27. 01. 2010 pod sp. zn. 7To/71/2009 a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v neprospech obvinených R. X. W. a R. W. W., predmetné uznesenie zrušil a zrušil aj rozsudok 5T 194/2003-273 zo dňa 17. 06. 2009 a uložil Okresnému súdu Nitra opätovne vec prerokovať a rozhodnúť.

9.3. Okresný súd Nitra rozsudkom č. k. 33T 81/2011 zo dňa 20. 06. 2012, právoplatným dňa 18. 01. 2013 rozhodol tak, že obžalovaných podľa § 226 písm. b/ Tr. por. spod obžaloby oslobodil, nakoľko skutok uvedený v obžalobe nie je trestným činom. Poškodeného - Remesloslužba, výrobné družstvo odkázal s nárokom na náhradu škody na konanie o občiansko-právnych veciach.

9.4. Žalobca sa v tomto konaní domáhal vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu, ktorý odpadol v sume 13.287,47 eura s príslušenstvom, pričom v priebehu konania proti pôvodne žalovanému v 2. rade Ing. X. W. zbral svoju žalobu späť a voči nemu súd prvej inštancie konanie zastavil.

9.5. Okresný súd Nitra rozsudkom zo dňa 17. 02. 2016 č. k. 14C/8/2014-98 zviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 11.842,26 eura do 15 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. V dôsledku podaných

odvolaní strán sporu vo veci rozhodoval Krajský súd v Nitre ako odvolací súd, ktorý rozsudkom zo dňa 12. 04. 2017 č. k. 9Co/221/2016-170 rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej vyhovujúcej časti do sumy 11.464,50 eura potvrdil a vo zvyšnej vyhovujúcej, zamietajúcej, ako aj v časti náhrady trov konania rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozsudok, čo do vyhovujúcej sumy 11.464,50 eura, nadobudol právoplatnosť dňa 07. 07. 2017.

9.6. Predmetom ďalšieho konania pred súdom prvej inštancie tak zostala suma 1.822,97 eura, ktorá pozostávala z odmeny, resp. náhrad súdneho exekútora, nákladov na overenie dokumentov v sume 22,16 eura, súdneho poplatku v sume 16,50 eura a trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní 339,10 eura, ako aj príslušenstva uvedenej pohľadávky. O uvedenom nároku rozhodol súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 3.000 eur od 28. 02. 2013 do 31. 07. 2017, zo sumy 3.000 eur od 28. 02. 2013 do 30. 08. 2017, zo sumy 3.000 eur od 28. 02. 2013 do 28. 09. 2017 a zo sumy 2.464,50 eura od 28. 02. 2013 do 02: 11. 2017 do troch dní od právoplatnosti rozsudku, a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Zároveň žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania nepriznal. Uvedený rozsudok napadli v zákonnej lehote odvolaniami obe strany sporu.

10. Podľa § 387 odsek 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10.1. Podľa § 387 odsek 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, príp. doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcom a zamietajúcom výroku dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny vo veci samej (vo vyhovujúcom a zamietajúcom výroku) podľa § 387 odsek 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil, pričom sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku, ako aj s právnym posúdením veci.

12. K odvolaciemu dôvodu žalobcu podľa § 365 odsek 1 písm. f/ CSP (nesprávne právne posúdenie veci) je nutné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý použiť mal, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad. Odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že tento odvolací dôvod nie je naplnený.

13. Podľa § 451 odsek 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

13.1. Podľa § 451 odsek 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

13.2. Bezdôvodné obohatenie konštruované ako záväzkový právny vzťah medzi tým, kto sa na úkor iného obohatil a tým, na úkor koho došlo k bezdôvodnému obohateniu. Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať (§ 451 ods. 1 OZ). Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (§ 451 ods. 2 OZ). Bezdôvodne sa obohatí aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám (§ 454 OZ). Predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal; ak toho, na úkor koho sa získal nemožno zistiť, musí sa vydať štátu. Ak je zmluva neplatná, alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal (§ 457 OZ). Musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením; ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočíva vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada (§ 458 ods. 1 OZ).

14. Predmetom tohto konania zostala už len suma 1.822,97 eura, ktorá pozostávala z trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní vo výške 339,10 eura, notárskeho poplatku za overenie exekučného titulu v sume 22,16 eura, súdneho poplatku exekútorovi 16,50 eura a trov exekúcie 1.445,21 eura. Z vykonaného dokazovania nebolo sporné, že žalobca vykonal v rámci exekučného konania úhradu v sume 13.287,74 eura na účet súdnej exekútorky, pričom rovnako nebolo sporné, že súdna exekútorka žalovanému (ako oprávnenému v exekučnom konaní) vyplatila sumu 11.464,50 eura, na ktorú sumu bol žalovaný právoplatne predchádzajúcimi rozhodnutiami prvoinštančného, ako aj odvolacieho súdu zaviazaný. Pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že vo zvyšnej sume 1.822,97 eura, ktorá súvisela s nákladmi exekučného konania, sa žalovaný neobohatil a o túto sumu sa jeho majetok nezvýšil, odvolací súd považuje tento názor za správny. Vyššie uvedené náklady na overenie exekučného titulu, súdneho poplatku, trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní, ako aj odmeny exekútora, súviseli s exekúciou, ktorá bola vykonávaná na základe riadneho exekučného titulu a o tieto finančné prostriedky sa nezvýšil majetok žalovaného, a teda nie je možné dospieť k záveru, že o túto sumu by sa žalovaný obohatil. Pokiaľ ide o sumu 1.445,21 eura, ktorá predstavuje trovy exekúcie, súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí správne poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR II.ÚS 165/2012 zo dňa 13. 02. 2013.

14.1. Pokiaľ ide o postavenie exekútora, výkon exekučnej činnosti predstavuje zverený výkon štátnej moci, čo upravuje samotná právna úprava (§ 5 ods. 2 Exekučného poriadku) a z tohto dôvodu sa na súdneho exekútora pri výkone exekučnej činnosti vzťahuje aj právny režim náhrady škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. Pri realizácii úkonov exekučného konania nie je súdny exekútor nositeľom základných práv a slobôd, ale naopak, ako predstaviteľ verejnej moci sa podieľa na plnení pozitívneho záväzku štátu v súvislosti s realizáciou základných práv účastníkov exekučného konania.

15. Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí zo dňa 13. 02. 2013 II.ÚS 165/2012 nespochybnil svoje závery vyplývajúce z nálezu PL. ÚS 49/03, v zmysle ktorých zodpovednosť za škodu pri výkone exekučnej činnosti súdneho exekútora sa prenáša na štát a aplikuje sa naň právny režim zákona č. 514/2003 Z. z. Potrebne je však rozlišovať náhradu škody od bezdôvodného obohatenia. Ústavný súd upriamil pozornosť aj na judikát Najvyššieho súdu ČR, ktorý v rozhodnutí sp. zn. 30Cdo 3810/2007 konštatuje, že bezdôvodným obohatením je aj plnenie na základe vykonateľného rozhodnutia, ktoré bolo zrušené. V zmysle tohto rozhodnutia: „Zrušením rozhodnutia, na základe ktorého sa plnilo, dochádza k bezdôvodnému obohateniu len v prípade, že právny dôvod tohto plnenia nespočíval v hmotnom práve, to znamená, že podľa hmotného práva táto povinnosť neexistovala. Zrušením rozhodnutia tak odpadáva právny dôvod a poskytnuté plnenie sa stáva bezdôvodným obohatením.“

16. I s poukazom na vyššie uvedené rozhodnutie Ústavného súdu, odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie mal za to, že žaloba žalobcu v časti zaplatenia sumy 1.822,97 eura voči žalovanému nie je dôvodná, keď žalovaný sa o uvedenú sumu bezdôvodne neobohatil. Žalovaný tak bol v konaní správne zaviazaný iba na sumu 11.464,50 eura, ktorá mu bola poukázaná na účet súdnym exekútorom a o ktorú sa preukázateľne obohatil. Vo zvyšnej časti, o ktorej rozhodoval súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom, ktorý je prieskumom odvolacieho súdu, je potrebné konštatovať, že v tejto časti žaloba nebola dôvodná, keď v konaní nebolo preukázané, že nad právoplatne priznanú sumu sa žalovaný obohatil o ďalšie uplatňované nároky žalobcom. Poukazovanie žalobcu na ust. § 46 ods. 3 Exekučného poriadku aj podľa názoru odvolacieho súdu nemá právnu relevanciu na uplatňovaný nárok z titulu bezdôvodného obohatenia.

17. Žalovaný v podanom odvolaní, čo do vyhovujúceho výroku rozsudku súdu prvej inštancie namietal, že so žalobcom došlo k dohode o zmene termínu splatnosti sumy 11.464,50 eura v splátkach, pričom dohodnuté splátky uhradil v dohodnutých termínoch splatnosti riadne a včas, a teda nebol v omeškaní, a preto nemal byť zaviazaný na zaplatenie žiadnych úrokov z omeškania. K uvedenému tvrdeniu pripojil žiadosť o oznámenie čísla účtu a o splátkový kalendár, ako aj odpoveď žalobcu k uvedenej žiadosti.

18. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie možno v odvolaní použiť len vtedy, ak: a/ sa týkajú procesných podmienok, b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Koncepcia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému, čo znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Strany sporu mali v doterajšom priebehu konania niekoľko príležitostí tieto prostriedky použiť a boli poučené aj súdom o sudcovskej koncentrácii konania. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností alebo dôkazov (novoty) je takto prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok, ktoré sú taxatívne vymedzené v § 366 CSP.

19. Vo svetle vyššie uvedeného, pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní tvrdil, že jeho žiadosť o oznámenie čísla účtov a o splátkový kalendár zo dňa 14. 07. 2017 a odpoveď žalobcu na uvedenú žiadosť zo dňa 24. 07. 2017 predstavujú dohodu o zmene termínu splatnosti sumy 11.464,50 eura, nejde o skutočnosti, ktoré by odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie, ktorý do vyhlásenia dokazovania za skončené takéto prostriedok procesnej obrany nevyužil. Z uvedených dôvodov odvolací súd na uvedené novoty nemohol v odvolacom konaní prihliadnúť, a preto uvádzanú odvoláciu námietku považoval odvolací súd za nedôvodnú.

20. Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj námietku žalovaného ohľadne priznanej výšky úroku z omeškania a stanovením doby omeškania žalovaného s úhradou jednotlivých splátok. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca podaním zo dňa 02. 11. 2017 oznámil súdu úhrady zo strany žalovaného, keď žalovaný mu na základe rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 9Co/221/2016-170 zaplatil dňa 31. 07. 2017 sumu 3.000 eur, dňa 30. 08. 2017 sumu 3.000 eur, dňa 28. 09. 2017 sumu 3.000 eur a dňa 02. 11. 2017 sumu 2.464,50 eura, pričom k uvedeným platbám pripojil aj výpisy z účtu. Žalovaný do vyhlásenia dokazovania za skončené uvedené dátumy zaplataenia jednotlivých splátok tvrdných žalobcom nerozporoval, a teda nevyužil včas prostriedok procesnej obrany. Z uvedeného dôvodu takéto odvolací dôvod predstavuje novotu v odvolacom konaní podľa § 366 CSP, a preto naň odvolací súd nemohol ani prihliadnúť. Navyše, správne žalobca vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu poukazuje na ust. § 567 ods. 2 OZ, podľa ktorého peňažný dlh, pokiaľ je plnený prostredníctvom peňažného ústavu alebo prostredníctvom poštového podniku, je splnený pripísaním sumy na účet veriteľa v peňažnom ústave alebo vyplatením sumy dlhu veriteľovi v hotovosti, ak osobitný zákon neustanovuje inak, alebo ak sa veriteľ a dlžník písomne dohodnú inak.

21. Podľa § 10c Prechodných ustanovení k úprave účinnej od 1. februára 2013 Nariadenia vlády SR, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka č. 87/1995 Z. z., ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. 01. 2013 aj za dobu omeškania po 31. 01. 2013.

21.1. Podľa § 3 odsek 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom do 31. 01. 2013, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

22. V danej veci je nesporné, že žalovaný nárok z titulu bezdôvodného obohatenia je záväzkovým vzťahom, ktorý vznikol medzi tým, na úkor koho sa niekto obohatil a tým, kto má právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Rovnako je nesporné, že záväzkový vzťah medzi stranami sporu vznikol dňa 18. 01. 2013, kedy došlo k právoplatnému rozhodnutiu OS Nitra rozsudkom 33T/81/2011 zo dňa 20. 06. 2012, ktorým boli obžalovaní spod obžaloby oslobodení, a zároveň bol poškodený odkázaný s nárokom na náhradu škody na konanie vo veciach občiansko-právnych. Keďže žalobca, ktorý v exekučnom konaní vystupoval ako povinný, uhradil žalovanú sumu na účet exekútorky, po zrušení exekučného titulu vzniklo dňom 18. 01. 2013 na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie. Je preto nesporné, že záväzkový vzťah vznikol pred 01. 02. 2013, preto bolo potrebné postupovať podľa § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. a priznať žalobcovi výšku úrokov z omeškania podľa predpisov účinných k 31. 01. 2013, a to aj za dobu omeškania po 31. 01. 2013. Pokiaľ teda súd prvej inštancie priznal žalobcovi z jednotlivých úhrad úrok z omeškania vo výške 8,75% ročne, výška tohto úroku je v súlade s citovaným § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ako aj § 3 ods. 1 uvedeného nariadenia.

23. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považoval odvolania strán sporu do veci samej, to znamená do vyhovujúceho, ako aj zamietajúceho výroku, za nedôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

24. Žalobca napadol v odvolaní aj III. výrok napadnutého rozsudku o nepriznaní náhrady trov konania. Namietal aplikáciu ust. § 257 CSP na daný prípad popierajúce podstatu právnej úpravy náhrady trov civilného sporového konania a poukazoval na tú skutočnosť, že súd ho v konečnom dôsledku trestá za to, že z dôvodu ročnej nečinnosti žalovaného mu neostala iná možnosť ako svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatniť na civilnom súde.

25. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

26. Podľa § 253 odsek 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

26.1. Podľa § 255 odsek 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

27. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Aplikácia ust. § 257 CSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania celkovo alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý je potrebné v rozhodnutí náležite odôvodniť. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane strán sporu. Pri skúmaní existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa súd prihliada jednak k majetkovým, osobným a sociálnym pomeroch strán sporu, ale rovnako je potrebné prihliadať aj k okolnostiam, ktoré viedli k uplatneniu práva na súde a dôležitým je aj správanie strán sporu pred a po podaní žaloby. Len v prípade, že súd dospeje k záveru, že pri zohľadnení uvedených kritérií by sa javilo priznanie trov konania ako neprímerane tvrdé, je namieste aplikácia ustanovenia o trovách konania podľa § 257 CSP.

28. Ustanovenie § 255 CSP premieta zásadu úspechu v spore ako esenciálneho kritéria priznania náhrady trov konania. Úspech vo veci súd vždy skúma, čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Zásada úspechu (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) charakteristická pre sporové konanie sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom (víťazstvom) v spore. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petítom, ktorý bol naposledy urobený vo veci samej, t. j. ak sa jeho žalobe vyhovel v celom rozsahu. Žalovaný má plný úspech v spore, ak bola žaloba žalobcu v celom rozsahu zamietnutá. Vo všeobecnosti platí, že ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí. Pomerné rozdelenie trov je jednak odrazom reálneho výsledku sporu, a jednak predstavuje prevenciu, aby strany nežalovali viac ako im podľa hmotného práva patrí. Nakoľko niet žiadny rozumný dôvod, aby si strany v prípade čiastočného úspechu nahradili trovy konania navzájom, časť, ktorá sa prekrýva, sa odpočíta. Zásadne teda platí, že sa určuje najskôr pomer úspechu a neúspechu v spore, a až keď došlo k pomernému rozdeleniu náhrady, vypočítavajú sa vynaložené trovy a to u strany, ktorej úspech bol vyšší, a teda má nárok na ich náhradu.

Odvolací súd, posudzujúc výrok III. o náhrade trov konania aj v dôsledku podaného odvolania žalobcom, dospel na rozdiel od súdu prvej inštancie, že v danom prípade neboli naplnené predpoklady pre prijatie záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré sa žalobcovi náhrada trov konania neprizná. V konaní vo veci samej bolo nesporné, že žalobca sa domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré žalovaný vymohol v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. Ex 869/2010 na základe pôvodného exekučného titulu rozsudku OS Nitra č. k. 5T/194/2003 zo dňa 17. 06. 2009, v ktorom žalobca po začatí exekúcie uhradil sumu 13.287,47 eura prevodom na účet súdneho exekútora. Následne rozsudkom OS Nitra pod sp. zn. 33T/81/2011 zo dňa 20. 06. 2012 bol žalobca spolu so svojím bratom oslobodený spod obžaloby a žalovaný bol s nárokom na náhradu škody vo výške 11.464,50 eura odkázaný na konanie vo veciach občiansko-právnych. Nebolo sporné, že žalovanému tak vzniklo bezdôvodné obohatenie plnením z dôvodu, ktorý odpadol v sume, o ktorej rozhodol súd prvej inštancie, a to v rozsahu 11.464,50 eura, ktorý rozsudok nadobudol v spojení s rozhodnutím KS v Nitre č. k. 9Co/211/2016-170 zo dňa 12. 04. 2017 právoplatnosť a predmetom ďalšieho konania bol zvyšný

nárok. Záver súdu, že žalovaný inicioval exekučné konanie na základe riadneho exekučného titulu - právoplatného rozhodnutia súdu, ktorý bol nakoniec zrušený a na základe ktorého už došlo k vymoženiu nároku na náhradu škody, nie je možné v danom prípade považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, tak ako to má na mysli ust. § 257 CSP. Je potrebné vychádzať z toho, že pôvodný odsudzujúci rozsudok bol dovolacím súdom zrušený a nahradený novým oslobodzujúcim rozsudkom, pričom táto okolnosť nemôže byť vykladaná v neprospech žalobcu pri rozhodovaní o trovách konania. Rovnako skutočnosť, že žalobca bol konateľom HARDCOPY CENTRUM, spol. s r. o. v čase, keď táto spoločnosť mala splatné záväzky voči žalovanému, nie je možné túto skutočnosť vyhodnocovať v tomto konaní. Podľa názoru odvolacieho súdu, použitie ust. § 257 CSP nie je možné zohľadniť ani pri hodnotení sociálnych a majetkových pomerov, keď súd prvej inštancie v konaní nepreukazoval, resp. nezisťoval sociálne alebo majetkové pomery strán sporu, keď pri aplikácii takéhoto dôvodu by súd musel mať preukázané tak pomery na strane žalobcu, ako aj na strane žalovaného.

Z uvedeného dôvodu bolo v danom prípade podľa názoru odvolacieho súdu zákonné a v súlade s princípom náhrady trov konania postupovať v zmysle ust. § 255 ods. 2 CSP a vychádzajúc z pomerného úspechu oboch strán sporu. Predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie sumy 13.287,47 eura, pričom žalobca bol úspešný v sume 11.464,50 eura. Vychádzajúc z aplikácie ust. § 255 ods. 2 CSP je preto potrebné konštatovať, že žalobca mal vo veci samej úspech v rozsahu 86,28% a žalovaný mal úspech v rozsahu 13,72%. Potom matematicky $86,28\% - 13,72\%$ predstavuje po odpočítaní pomeru úspechu oboch strán v konečnom vyjadrení nárok žalobcu na náhradu trov konania vo výške 72,56%. Z vyššie uvedených dôvodov potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP vo výroku III. zmenil tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 72,56%.

29. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP, a vzhľadom na to, že žalobca aj žalovaný mali v odvolacom konaní čiastočný úspech, keď žalobca bol neúspešný v zamietajúcom výroku a žalovaný bol neúspešný vo vyhovujúcom výroku, rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).